

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 26. oktobra 2016*

„Predhodno odločanje — Sistem za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Evropski uniji — Direktiva 2003/87/ES — Člen 10a — Metodologija za brezplačno dodelitev pravic — Izračun enotnega medsektorskega korekcijskega faktorja — Sklep 2013/448/EU — Člen 4 — Priloga II — Veljavnost — Uporaba enotnega medsektorskega korekcijskega faktorja za naprave iz sektorjev, ki so izpostavljeni visokemu tveganju premestitve emisij CO₂ — Določitev referenčne vrednosti za vročo litino — Sklep 2011/278/EU — Člen 10(9) — Priloga I — Veljavnost“

V zadevi C-506/14,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Korkein hallinto-oikeus (vrhovno upravno sodišče, Finska) z odločbo z dne 7. novembra 2014, ki je prispela na Sodišče 12. novembra 2014, v postopku

Yara Suomi Oy,

Borealis Polymers Oy,

Neste Oil Oyj,

SSAB Europe Oy

proti

Työ- ja elinkeinoministeriö,

SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi J. C. Bonichot (poročevalec) v funkciji predsednika senata, A. Arabadjiev in S. Rodin, sodnika,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Yara Suomi Oy in SSAB Europe Oy K. Marttinen in T. Ukkonen, asianajajat,

— za finsko vlado J. Heliskoski, agent,

* Jezik postopka: finščina.

- za nemško vlado T. Henze in K. Petersen, agenta,
- za špansko vlado A. Gavela Llopis in L. Banciella Rodríguez-Miñón, agenta,
- za nizozemsko vlado C. Schillemans in M. Bulterman, agenta,
- za Evropsko komisijo K. Mifsud-Bonnici, I. Koskinen in E. White, agenti,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na, prvič, veljavnost člena 10(9), prvi pododstavek, člena 15(3) in Priloge I k Sklepu Komisije 2011/278/EU z dne 27. aprila 2011 o določitvi prehodnih pravil za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije na ravni Unije v skladu s členom 10a Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2011, L 130, str. 1) ter, drugič, veljavnost člena 4 Sklepa Komisije 2013/448/EU z dne 5. septembra 2013 v zvezi z nacionalnimi izvedbenimi ukrepi za prehodno brezplačno dodeljevanje pravic do emisije toplogrednih plinov v skladu s členom 11(3) Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2013, L 240, str. 27) in Priloge II k temu sklepu.
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med štirimi upravljavci objektov, ki proizvajajo toplogredne pline, in sicer Yara Suomi Oy, Borealis Polymers Oy, Neste Oil Oyj in SSAB Europe Oy, na eni strani in Työ- ja elinkeinoministeriö (ministrstvo za delo in gospodarstvo, Finska) na drugi strani v zvezi z zakonitostjo odločbe, ki jo je to sprejelo 8. januarja 2014 in ki se nanaša na brezplačno dodeljevanje pravic do emisije (v nadaljevanju: pravice) za obdobje trgovanja od leta 2013 do leta 2020, po uporabi enotnega medsektorskega korekcijskega faktorja (v nadaljevanju: korekcijski faktor) iz člena 10a(5) Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 7, str. 631), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 (UL 2009, L 140, str. 63) (v nadaljevanju: Direktiva 2003/87).

Pravni okvir

Direktiva 2003/87

- 3 Člen 3 Direktive 2003/87 določa:

„V tej direktivi izraz:

- (a) ‚pravica‘ pomeni pravico do emisij ene tone ekvivalenta ogljikovega dioksida v določenem obdobju ter velja le za namene izpolnjevanja zahtev te direktive in je prenosljiva v skladu z določbami te direktive;

[...]

(e) ‚naprava‘ pomeni nepremično tehnično enoto, kjer poteka ena ali več dejavnosti, ki so navedene v Prilogi I, in katere koli z njimi neposredno povezane dejavnosti, ki so tehnično povezane z dejavnostmi, ki se izvajajo na tem mestu in bi lahko vplivale na emisije in onesnaževanje okolja;

[...]

(t) ‚zgorevanje‘ pomeni oksidacijo goriv ne glede na to, kako se toplota, električna ali mehanska energija, proizvedene s tem postopkom, uporabljajo in vse druge neposredno povezane dejavnosti, vključno s čiščenjem odpadnih plinov;

(u) ‚proizvajalec električne energije‘ pomeni napravo, ki 1. januarja 2005 ali po tem datumu proizvaja električno energijo za prodajo tretjim stranem in v kateri se ne izvaja nobena od dejavnosti, naštetih v Prilogi I, razen ‚zgorevanje goriva‘.

4 Člen 10a Direktive 2003/87, naslovljen „Prehodna pravila na ravni Skupnosti za usklajeno brezplačno dodelitev“, določa:

„1. Do 31. decembra 2010 Komisija sprejme polno usklajene izvedbene ukrepe na ravni Skupnosti za dodelitev pravic iz odstavkov 4, 5, 7 in 12, vključno z vsemi potrebnimi določbami za usklajeno uporabo odstavka 19.

Ti ukrepi, namenjeni spreminjanju nebitvenih določb te direktive z njenim dopolnjevanjem, se sprejmejo v skladu z regulativnim postopkom s pregledom iz člena 23(3).

Ukrepi iz prvega pododstavka, kolikor je mogoče, določijo ex-ante referenčne vrednosti celotne Skupnosti za zagotovitev, da se dodelitev opravi na način, ki spodbuja tehnologije za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov in energetske učinkovitosti ob upoštevanju najučinkovitejših tehnologij, nadomestnih proizvodov, alternativnih proizvodnih postopkov, soproizvodnje z visokim izkoristkom, energetske učinkovite predelave odpadnih plinov, uporabe biomase ter zajemanja in shranjevanja CO₂, kjer so na voljo takšne zmogljivosti, da ne spodbujajo povečanja emisij. Pravice v zvezi z morebitno proizvodnjo električne energije se ne dodelijo brezplačno, razen ko gre za primere, ki spadajo pod člen 10c, in električno energijo, proizvedeno iz odpadnih plinov.

Načeloma se za vsak sektor in del sektorja referenčne vrednosti izračunajo za proizvode in ne vhodne materiale, da se izboljša zmanjševanje emisij toplogrednih plinov in prihranek energetske učinkovitosti v vsakem proizvodnem postopku zadevnega sektorja in dela sektorja.

Komisija bi se morala pri opredeljevanju načel za oblikovanje ex-ante referenčnih vrednosti v posameznih sektorjih in delih sektorjev posvetovati z ustreznimi udeleženci, skupaj z zadevnimi sektorji in deli sektorjev.

[...]

2. Pri opredeljevanju načel za oblikovanje ex-ante referenčnih vrednosti v posameznih sektorjih ali delih sektorjev mora biti začetna točka povprečni učinek 10 % najbolj učinkovitih naprav v sektorju ali delu sektorjev v Skupnosti v letih 2007 in 2008. Komisija se posvetuje z zainteresiranimi stranmi, skupaj z zadevnimi sektorji in deli sektorjev.

Uredbe, ki so v skladu s členoma 14 in 15, omogočijo usklajena pravila o spremljanju, poročanju in preverjanju emisij toplogrednih plinov, povezanih s proizvodnjo, glede določanja ex-ante referenčnih vrednosti.

3. Ob upoštevanju odstavkov 4 in 8 in ne glede na člen 10c se proizvajalcem električne energije, napravam za zajemanje CO₂, cevovodom za prenos CO₂ ali mestom za shranjevanje CO₂ ne dodelijo brezplačne pravice.

4. Brezplačne pravice se dodelijo za daljinsko ogrevanje in soproizvodnjo z visokim izkoristkom, kot jo opredeljuje Direktiva 2004/8/ES, za ekonomsko upravičljivo povpraševanje v zvezi s proizvodnjo toplotne ali hladilne energije. Brezplačne pravice se dodelijo za daljinsko ogrevanje in soproizvodnjo z visokim izkoristkom za ekonomsko upravičljivo povpraševanje v zvezi s proizvodnjo toplotne ali hladilne energije. Vsako leto po letu 2013 se skupna dodelitev takšnim napravam glede proizvodnje te toplote popravi z linearnim faktorjem iz člena 9.

5. Največja letna količina pravic, ki je podlaga za izračun pravic za naprave, ki niso zajete v odstavku 3 in niso nove udeleženke na trgu, ne presega naslednje vsote:

- (a) letne skupne količine za Skupnost, kakor je določena v skladu s členom 9, pomnožena z deležem emisij naprav, za katere ne velja odstavek 3 pri povprečnih skupnih emisijah, preverjenih v obdobju 2005–2007 iz naprav, vključenih v sistem Skupnosti v obdobju 2008 do 2012, in
- (b) skupne povprečne letne preverjene emisije v obdobju 2005–2007 in popravljene z linearnim faktorjem iz člena 9, iz naprav, ki bodo v sistem Skupnosti vključene šele od leta 2013 in niso zajete v odstavku 3.

Po potrebi se uporabi enoten medsektorski korekcijski faktor.

[...]

11. Ob upoštevanju člena 10b znaša količina pravic, dodeljena brezplačno v okviru odstavkov 4 do 7 tega člena leta 2013, 80 % količine, določene v skladu z ukrepi iz odstavka 1. Nato se količina brezplačno dodeljenih pravic vsako leto zmanjšuje za enak znesek do 30 % količine brezplačno dodeljenih pravic leta 2020, z namenom, da leta 2027 pravice ne bi bile več dodeljene brezplačno.

12. Ob upoštevanju člena 10b se leta 2013 in v vsakem nadaljnjem letu do leta 2020, napravam v sektorjih ali delih sektorjev, ki so izpostavljeni visokemu tveganju premestitve emisij CO₂, v skladu z odstavkom 1 brezplačno dodelijo pravice v višini 100 % količine, določene v skladu z ukrepi iz odstavka 1.

[...]“

Sklep 2011/278

5 V uvodni izjavi 8 Sklepa 2011/278 je navedeno:

„Komisija je za določitev referenčnih vrednosti kot izhodišče uporabila aritmetično povprečje rezultatov emisij toplogrednih plinov 10 % glede emisij toplogrednih plinov najučinkovitejših naprav v letih 2007 in 2008, za katere so bili zbrani podatki. Poleg tega je Komisija v skladu s člen 10a(1) Direktive 2003/87/ES za vse sektorje, za katere je v Prilogi I določena referenčna vrednost za proizvode, na podlagi dodatnih informacij, ki jih je pridobila iz različnih virov, in na podlagi namenske študije, ki obravnava najučinkovitejše tehnologije in potenciale za zmanjšanje emisij na evropski in mednarodni ravni, analizirala, ali ta izhodišča dovolj odražajo najučinkovitejše tehnologije, nadomestne proizvode, alternativne proizvodne procese, soproizvodnjo z visokim izkoristkom, energetsko učinkovito predelavo odpadnih plinov, uporabo biomase ter, kjer so takšne zmogljivosti na voljo, zajemanje in shranjevanje ogljikovega dioksida. Podatki, ki so bili uporabljeni pri določanju referenčnih vrednosti, so bili zbrani iz širokega nabora virov, da bi se zajelo največje možno število naprav, ki so

v letih 2007 in 2008 proizvajale proizvod z referenčno vrednostjo. Najprej so bili s strani zadevnih evropskih sektorskih združenj ali v njihovem imenu zbrani podatki o rezultatih emisij toplogrednih plinov naprav sistema EU za trgovanje z emisijami, ki proizvajajo proizvode z referenčno vrednostjo, na podlagi določenih pravil, t. i. ‚sektorskih pravilnikov‘. Komisija je kot napotek za te pravilnike pripravila smernice za kakovost in merila preverjanja podatkov za določanje referenčnih vrednosti za sistem EU za trgovanje z emisijami. Da bi se podatki evropskih sektorskih združenj dopolnili, so nato svetovalci v imenu Evropske komisije zbrali podatke od naprav, ki niso bile zajete v podatkih sektorja, podatke in analize pa so prispevali tudi pristojni organi držav članic.“

6 V uvodni izjavi 11 tega sklepa je navedeno:

„Če podatki niso bili na voljo, ali ni bilo na voljo podatkov, zbranih v skladu z metodologijo za določanje referenčnih vrednosti, so bile za oblikovanje višine referenčnih vrednosti uporabljene informacije o sedanjih ravnih emisij in porabe ter o najučinkovitejših tehnologijah, ki so bile večinoma izvedene iz referenčnih dokumentov o najboljših razpoložljivih tehnologijah, uvedenih v skladu z Direktivo 2008/1/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. januarja 2008 o celovitem preprečevanju in nadzoru onesnaževanja [(UL 2008, L 24, str. 8)]. Zaradi pomanjkanja podatkov o predelavi odpadnih plinov, odvedeni toploti in proizvodnji električne energije je bila zlasti višina referenčnih vrednosti za proizvode za koks in vroče litine oblikovana z izračuni neposrednih in posrednih emisij na podlagi informacij o ustreznih pretokih energije iz zadevnih referenčnih dokumentov o najboljših razpoložljivih tehnologijah in privzetih emisijskih faktorjev, določenih z Odločbo Komisije 2007/589/ES z dne 18. julija 2007 o določitvi smernic za spremljanje in poročanje o emisijah toplogrednih plinov v skladu z Direktivo [2003/87 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 7, str. 631)]. [...]“

7 V uvodni izjavi 32 tega sklepa je navedeno:

„Primerno je, da referenčne vrednosti za proizvode upoštevajo energetska učinkovito predelavo odpadnih plinov in emisije, povezane z njihovo rabo. Zato je bil[a] pri oblikovanju višine referenčnih vrednosti za proizvode, pri proizvodnji katerih nastajajo ti odpadni plini, v veliki meri upoštevana vsebnost ogljika v teh odpadnih plinih. [...]“

8 Člen 10 Sklepa 2011/278, naslovljen „Dodelitev na ravni naprave“, določa:

„1. Države članice na podlagi podatkov, zbranih v skladu s členom 7, za vsako leto v skladu z odstavki 2 do 8 izračunajo število brezplačno dodeljenih pravic do emisije od leta 2013 dalje za vsako posamezno obstoječo napravo na njihovem ozemlju.

2. Za namene tega izračuna države članice najprej [...] določijo predhodno letno število brezplačno dodeljenih pravic do emisije za vsako podnapravo posebej:

[...]

4. Za namene izvajanja člena 10a(11) Direktive 2003/87/ES se faktorji iz Priloge VI nanesejo na predhodno letno število brezplačno dodeljenih pravic do emisije za posamezno podnapravo v skladu z odstavkom 2 tega člena za zadevno leto, če procesi v navedenih podnapravah služijo sektorjem ali delom sektorjev, ki po določbah Sklepa 2010/2/EU [Komisije z dne 24. decembra 2009 o določitvi seznama sektorjev in delov sektorjev v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta, ki veljajo za izpostavljene visokemu tveganju premestitve emisij CO₂ (UL 2010, L 1, str. 10)] ne veljajo za izpostavljene visokemu tveganju premestitve emisij CO₂.

Če procesi v navedenih podnapravah služijo sektorjem ali delom sektorjev, ki po določbah Sklepa 2010/2/EU veljajo za izpostavljene visokemu tveganju premestitve emisij CO₂, se za leti 2013 in 2014 nanese faktor 1. Sektorji ali deli sektorjev, za katere velja faktor 1 v letih 2015 do 2020, se določijo v skladu s členom 10a(13) Direktive 2003/87/ES.

[...]

7. Predhodna skupna letna količina brezplačno dodeljenih pravic do emisij za posamezno napravo je enaka vsoti vseh predhodnih letnih števil brezplačno dodeljenih pravic do emisij za vse podnaprave, izračunanih v skladu z odstavki 2, 3, 4, 5 in 6.

[...]

9. Končna skupna letna količina brezplačno dodeljenih pravic do emisij za vsako obstoječo napravo z izjemo naprav, za katere velja člen 10a(3) Direktive 2003/87/ES, je predhodna skupna letna količina brezplačno dodeljenih pravic do emisij za vsako napravo, določena v skladu z odstavkom 7, pomnožena z medsektorskim korekcijskim faktorjem, kot je določen v skladu s členom 15(3).

Za naprave, za katere velja člen 10a(3) Direktive 2003/87/ES in ki so upravičene do dodelitve brezplačnih pravic do emisije, končna letna količina brezplačno dodeljenih pravic do emisij ustreza predhodni skupni letni količini brezplačno dodeljenih pravic do emisij za posamezno napravo, določeni v skladu z odstavkom 7, letno popravljeni z linearnim faktorjem iz člena 10a(4) Direktive 2003/87/ES, kot referenca pa se uporabi predhodni skupni letni znesek brezplačno dodeljenih pravic do emisij za zadevno napravo v letu 2013.“

9 Člen 15 Sklepa 2011/278 določa:

„1. Države članice v skladu s členom 11(1) Direktive 2003/87/ES Komisiji do 30. septembra 2011 predložijo seznam naprav, ki so na njihovem ozemlju zajete v Direktivi 2003/87/ES, vključno z napravami, identificiranimi v skladu s členom 5; pri tem uporabijo elektronski obrazec, ki ga zagotovi Komisija.

[...]

3. Komisija po prejemu seznama iz odstavka 1 tega člena oceni vključenost posamezne naprave na seznam in zadevne predhodne letne količine brezplačno dodeljenih pravic do emisije.

Komisija po obvestilih s strani vseh držav članic o predhodnih skupnih letnih količinah brezplačno dodeljenih pravic do emisije v obdobju 2013–2020 določi enoten medsektorski korekcijski faktor, kot je naveden v členu 10a(5) Direktive 2003/87/ES. Določi se s primerjavo vsote predhodnih skupnih letnih količin brezplačno dodeljenih pravic do emisije napravam, ki niso proizvajalci električne energije, za vsako leto v obdobju 2013–2020 brez uporabe faktorjev iz Priloge VI z letno količino pravic, izračunano v skladu s členom 10a(5) Direktive 2003/87/ES, za naprave, ki niso proizvajalci električne energije ali novi udeleženci, ob upoštevanju ustreznega deleža letne skupne količine za Unijo, kot je določena v skladu s členom 9 navedene direktive, in ustreznih količin emisij, ki so v sistem Unije vključene od leta 2013 naprej.

4. Če Komisija ne zavrne vpisa naprave na ta seznam, vključno z ustrezno predhodno skupno letno količino brezplačno dodeljenih pravic do emisije za to napravo, zadevna država članica začne z določanjem končne letne količine brezplačno dodeljenih pravic do emisij za vsako leto v obdobju 2013–2020 v skladu s členom 10(9) tega sklepa.

[...]“

- 10 V Prilogi VI k Sklepu 2011/278, naslovljeni „Faktor za zagotavljanje prehodnega sistema, ki vodi do zmanjšanja brezplačnih dodelitev pravic v skladu s členom 10a(11) Direktive 2003/87/ES“, je določeno:

„Leto	Vrednost faktorja
2013	0,8000
2014	0,7286
2015	0,6571
2016	0,5857
2017	0,5143
2018	0,4429
2019	0,3714
2020	0,3000.“

Sklep 2013/448

- 11 V uvodni izjavi 22 Sklepa 2013/448 je navedeno:

„Člen 10a(5) Direktive [2003/87] določa največjo letno količino pravic, ki je podlaga za izračun brezplačno dodeljenih pravic napravam, ki niso zajete v členu 10a(3) Direktive [2003/87]. To največjo letno količino sestavljata elementa iz točk (a) in (b) člena 10a(5) Direktive [2003/87], ki ju je Komisija določila na podlagi količin, določenih v skladu s členoma 9 in 9a Direktive [2003/2003], javno dostopnih podatkov v registru Unije in informacij, ki so jih predložile države članice, zlasti glede deleža emisij iz proizvajalcev električne energije in drugih naprav, ki niso upravičene do dodelitve brezplačnih pravic, iz člena 10a(3) Direktive [2003/87] [...].“

- 12 V uvodni izjavi 25 tega sklepa je navedeno:

„Največja letna količina iz člena 10a(5) Direktive 2003/87/ES znaša 809.315.756 pravic v letu 2013. Za določitev te meje je Komisija od držav članic [Evropskega združenja za prosto trgovino (EFTA)] in držav [članic Evropskega gospodarskega prostora (EGP)] najprej zbrala informacije o tem, ali se naprave uvrščajo med proizvajalce električne energije ali druge naprave, zajete v členu 10a(3) Direktive 2003/87/ES. Komisija je nato določila delež emisij v obdobju 2005–2007 iz naprav, ki jih navedena določba ne zajema, so pa bile vključene v sistem EU za trgovanje z emisijami v obdobju 2008–2012. Komisija je nato ta 34,78289436 % delež uporabila pri količini, določeni na podlagi člena 9 Direktive 2003/87/ES (1.976.784.044 pravic). [...].“

- 13 Člen 4 Sklepa 2013/448 določa:

„Enoten medsektorski korekcijski faktor, naveden v členu 10a(5) Direktive 2003/87/ES in določen v skladu s členom 15(3) Sklepa 2011/278/EU, je naveden v Prilogi II k temu sklepu.“

14 V Prilogi II k Sklepu 2013/448 je določeno:

„Leto	Medsektorski korekcijski faktor
2013	94,272151 %
2014	92,634731 %
2015	90,978052 %
2016	89,304105 %
2017	87,612124 %
2018	85,903685 %
2019	84,173950 %
2020	82,438204 %“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 15 Ministrstvo za delo in gospodarstvo je z odločbo z dne 8. januarja 2014 določilo končno količino brezplačno dodeljenih pravic do emisij za obdobje trgovanja od leta 2013 do leta 2020. Pri tem se je oprlo na referenčne vrednosti, določene v Sklepu 2011/278, in uporabilo korekcijski faktor, kakor je določen v členu 4 in v Prilogi II k Sklepu 2013/448.
- 16 Odločbo o dodelitvi z dne 8. januarja 2014 so pri Korkein hallinto-oikeus (vrhovno upravno sodišče, Finska) izpodbijali štirje upravljavci objektov, ki proizvajajo toplogredne pline, in sicer družbe Yara Suomi, Borealis Polymers, Neste Oil in SSAB Europe. Ti upravljavci so v utemeljitev svojih tožb navedli več tožbenih razlogov, ki so se nanašali na napačno uporabo prava v Sklepih 2011/278 in 2013/448.
- 17 Med drugim trdijo, da je Sklep 2013/448 nezakonit v delu, v katerem je določen korekcijski faktor. Poleg tega naj bi bila uporaba korekcijskega faktorja za sektorje, ki so izpostavljeni tveganju premestitve emisij CO₂, v nasprotju z Direktivo 2003/87. Sklep 2011/278 pa naj bi bil nezakonit v delu, v katerem je referenčna vrednost za vroče litine določena v nasprotju z zahtevami iz Direktive 2003/87.
- 18 Predložitveno sodišče dvomi o zakonitosti Sklepa 2013/448. Poleg domnevnih kršitev postopka ob sprejetju naj bi bilo v tem sklepu tudi več nepravilnosti v delu, v katerem je določen korekcijski faktor na podlagi člena 10a(5) Direktive 2003/87. Komisija naj bi namreč uporabila nepopolne podatke in naj ne bi upoštevala nekaterih emisij, ki so povezane s proizvodnjo toplote in električne energije med drugim s sproizvodnjo in z zgorevanjem odpadnih plinov.
- 19 Kar zadeva naprave v sektorjih ali delih sektorjev, ki so izpostavljeni tveganju premestitve emisij CO₂, naj bi iz člena 10a(12) Direktive 2003/87 izhajalo, da morajo biti te upravičene do količine pravic, ki ustreza 100 % količine, določene v skladu s sklepi Komisije. Vendar naj te naprave ne bi bile upravičene do 100 % pravic, ker se korekcijski faktor uporablja tudi za količino pravic, ki jim mora biti dodeljena.
- 20 Poleg tega predložitveno sodišče poudarja, da se v okviru ene tožbe, o kateri odloča, zatrjuje, da Komisija pri določitvi referenčnih vrednosti za vroče litine v Sklepu 2011/278 ni upoštevala dejanske vsebnosti ogljika v odpadnih plinih, temveč naj bi odpadne pline napačno enačila z zemeljskim plinom. To enačenje naj ne bi spodbujalo uporabe ukrepov, kot sta sproizvodnja ali učinkovita predelava odpadnih plinov. Poleg tega naj ta referenčna vrednost ne bi bila določena na podlagi podatkov, ki jih je industrija poslala Komisiji, temveč, napačno, na podlagi referenčnih dokumentov

v zvezi z najboljšimi razpoložljivimi tehnologijami v smislu Direktive 2010/75/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o industrijskih emisijah (celovito preprečevanje in nadzorovanje onesnaževanja) (UL 2010, L 334, str. 17).

21 Ob upoštevanju teh preudarkov je Korkein hallinto-oikeus (vrhovno upravno sodišče, Finska) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

- „1. Ali je Sklep Komisije 2013/448/EU v delu, v katerem temelji na členu 10a(5) direktive o trgovanju z emisijami, neveljaven in pomeni kršitev člena 23(3) te direktive, ker ni bil sprejet na podlagi regulativnega postopka s pregledom, ki je predpisan v členu 5a Sklepa Sveta 1999/468/ES [z dne 28. junija 1999 o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih pooblastil (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 124)] in v členu 12 Uredbe (EU) št. 182/2011 [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL 2011, L 55, str. 13)]? Če je odgovor na to vprašanje pritrdilen, na ostala vprašanja ni treba odgovoriti.
2. Ali pomeni Sklep Komisije 2013/448/EU kršitev člena 10a(5)(a) Direktive [2003/87] v delu, v katerem Komisija pri določitvi zgornje meje za industrijo ni upoštevala:
 - (a) dela preverjenih emisij iz obdobja od 2005 do 2007 pri dejavnostih in napravah, ki so bile za obdobje od 2008 do 2012 vključene v področje uporabe direktive o trgovanju z emisijami, vendar zanje v obdobju od 2005 do 2007 preverjanje ni bilo obvezno in zato niso bile registrirane v sistemu CITL [(Community independent transaction log (Neodvisni dnevnik transakcij Skupnosti))],
 - (b) novih dejavnosti, ki so bile vključene v področje uporabe direktive o trgovanju z emisijami v obdobjih od 2008 do 2012 in od 2013 do 2020, v delu, v katerem v obdobju od 2005 do 2007 niso bile vključene v področje uporabe te direktive, izvajale pa so se v napravah, ki so bile že v letih od 2005 do 2007 vključene v področje uporabe direktive o trgovanju z emisijami,
 - (c) emisij iz naprav, ki so bile zaprte pred 30. junijem 2011, čeprav obstajajo v obdobju od 2005 do 2007 in deloma tudi v obdobju od 2008 do 2012 preverjene emisije teh naprav?

Če je odgovor na drugo vprašanje, točke od (a) do (c), v nekaterih točkah pritrdilen, ali je Sklep 2013/448 glede uporabe [korekcijskega faktorja] neveljaven, tako da se ne sme uporabiti?

3. Ali je Sklep 2013/448 neveljaven in pomeni kršitev člena 10a(5) Direktive [2003/87] in ciljev te direktive zato, ker pri izračunu zgornje meje za industrijo v skladu s členom 10a(5)(a) in (b) direktive o trgovanju z emisijami ne upošteva emisij, ki nastajajo (i) pri proizvodnji električne energije iz odpadnih plinov v napravah iz Priloge I k direktivi o trgovanju z emisijami, ki niso „proizvajalci električne energije“, in (ii) pri proizvodnji toplote v napravah iz Priloge I k Direktivi [2003/87], ki niso „proizvajalci električne energije“ in ki se jim na podlagi člena 10a, od (1) do (4), direktive o trgovanju z emisijami in Sklepa 2011/278 lahko brezplačno dodelijo pravice?
4. Ali je Sklep 2013/448 – sam zase ali v povezavi s členom 10a(5) Direktive [2003/87] – neveljaven in pomeni kršitev člena 3(e) in (u) Direktive [2003/87], ker pri izračunu zgornje meje za industrijo na podlagi člena 10a(5)(a) in (b) direktive o trgovanju z emisijami ne upošteva emisij, navedenih zgoraj v tretjem vprašanju?
5. Ali pomeni Sklep 2013/448 kršitev člena 10a(12) Direktive [2003/87] v delu, v katerem se [korekcijski faktor] razširi na sektor, v katerem na podlagi opredelitve v Sklepu 2010/2/EU obstaja visoko tveganje premestitve emisij CO₂?
6. Ali pomeni Sklep 2011/278 kršitev člena 10a(1) Direktive [2003/87] v delu, v katerem naj bi ukrepi Komisije pri določanju referenčnih vrednosti upoštevali spodbude za energetske učinkovite tehnologije, najučinkovitejše tehnologije, soproizvodnjo z visokim učinkom in učinkovito predelavo odpadnih plinov?

7. Ali pomeni Sklep 2011/278 kršitev člena 10a(2) Direktive [2003/87] v delu, v katerem naj bi načela za referenčne vrednosti temeljila na povprečnem učinku 10 % najučinkovitejših naprav v sektorju?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Veljavnost člena 15(3) Sklepa 2011/278

Tretje in četrto vprašanje

- 22 Predložitveno sodišče s tretjim in četrtem vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj in najprej, Sodišče v bistvu poziva, naj odloči o veljavnosti Sklepa 2013/448 v delu, v katerem emisije iz naprav, ki so zajete v Prilogi I k Direktivi 2003/87 in ki niso proizvajalci električne energije, pri določitvi korekcijskega faktorja niso bile vključene v največjo letno količino pravic v smislu člena 10a(5) Direktive 2003/87 (v nadaljevanju: največja letna količina pravic), če te emisije izhajajo, na eni strani, iz zgorevanja odpadnega plina za proizvodnjo električne energije in, na drugi, iz sproizvodnje toplote.
- 23 Iz člena 3(u) Direktive 2003/87 izhaja, da je treba napravo, ki proizvaja električno energijo za prodajo tretjim osebam in v kateri se razen zgorevanja goriva ne izvaja nobena od dejavnosti, naštetih v Prilogi I k tej direktivi, opredeliti kot „proizvajalca električne energije“.
- 24 Če so zgorevanje odpadnih plinov izvajali proizvajalci električne energije, s tem povezane emisije niso bile upoštevane pri določitvi največje letne količine pravic (sodba z dne 28. aprila 2016, Borealis Polyolefine in drugi, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 in od C-391/14 do C-393/14, EU:C:2016:311, točka 74).
- 25 Prav tako iz člena 10a(3) in (5) Direktive 2003/87 izhaja, da emisije, nastale v sproizvodnji toplote, niso bile upoštevane pri določitvi največje letne količine pravic, če so jih ustvarjali proizvajalci električne energije (glej v tem smislu sodbo z dne 28. aprila 2016, Borealis Polyolefine in drugi, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 in od C-391/14 do C-393/14, EU:C:2016:311, točka 75).
- 26 Člen 15(3) Sklepa 2011/278, ki je bil sprejet zaradi izvajanja člena 10a(5) Direktive 2003/87, namreč ne dovoljuje upoštevanja emisij proizvajalcev električne energije pri določitvi največje letne količine pravic (glej v tem smislu sodbo z dne 28. aprila 2016, Borealis Polyolefine in drugi, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 in od C-391/14 do C-393/14, EU:C:2016:311, točka 68).
- 27 Iz določb Direktive 2003/87 v povezavi z določbami Sklepa 2011/278 pa ni razvidno, da bi Komisija pri določitvi največje letne količine pravic izključila druge emisije kot tiste, ki jih je mogoče pripisati proizvajalcem električne energije (glej v tem smislu sodbo z dne 28. aprila 2016, Borealis Polyolefine in drugi, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 in od C-391/14 do C-393/14, EU:C:2016:311, točke 67, 70 in od 72 do 76), kar potrjujeta uvodni izjavi 22 in 25 Sklepa 2013/448. Natančneje, iz zadnjenavedenih je razvidno, da je Komisija od držav članic in držav EFTA, ki sodelujejo v EGP, zbrala informacije o tem, ali se naprave uvrščajo med proizvajalce električne energije ali druge naprave, zajete v členu 10a(3) Direktive 2003/87.
- 28 Iz tega izhaja, da tretje in četrto vprašanje, ki ju je postavilo predložitveno sodišče, temeljita na napačni predpostavki. Niti iz določb Direktive 2003/87 v povezavi z določbami Sklepa 2011/278 niti iz Sklepa 2013/448 ni razvidno, da bi Komisija pri določitvi največje letne količine pravic izključila druge emisije kot tiste, ki jih je mogoče pripisati proizvajalcem električne energije.
- 29 Vendar je treba spomniti, da je v okviru postopka sodelovanja med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, uvedenega s členom 267 PDEU, naloga Sodišča dati nacionalnemu sodišču koristen odgovor, ki mu omogoča rešitev spora, o katerem odloča. Za to mora Sodišče po potrebi preoblikovati predložena

vprašanja. Poleg tega lahko Sodišče upošteva pravna pravila Unije, ki jih predložitveno sodišče v svojih vprašanjih za predhodno odločanje ni navedlo (sodba z dne 11. februarja 2015, Marktgemeinde Straßwalchen in drugi, C-531/13, EU:C:2015:79, točka 37).

- 30 Ob upoštevanju preudarkov, navedenih v točkah od 23 do 28 te sodbe, je tretje in četrto vprašanje mogoče razumeti tako, da predložitveno sodišče Sodišče v bistvu poziva, naj odloči o veljavnosti člena 15(3) Sklepa 2011/278 v delu, v katerem ta določba izključuje upoštevanje emisij proizvajalcev električne energije pri določitvi največje letne količine pravic.
- 31 V zvezi s tem je treba poudariti, da je moralo Sodišče v sodbi z dne 28. aprila 2016, Borealis Polyolefine in drugi (C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 in od C-391/14 do C-393/14, EU:C:2016:311), odločiti o v bistvu enakem vprašanju in odgovor iz te sodbe je mogoče v celoti uporabiti v obravnavani zadevi.
- 32 Sodišče je v tej sodbi razsodilo, da je člen 15(3) Sklepa 2011/278, ker ne dovoljuje upoštevanja emisij proizvajalcev električne energije pri določitvi največje letne količine pravic, skladen z besedilom člena 10a(5) Direktive 2003/87 v povezavi z odstavkom 3 tega člena (glej sodbo z dne 28. aprila 2016, Borealis Polyolefine in drugi, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 in od C-391/14 do C-393/14, EU:C:2016:311, točka 68).
- 33 Ta razlaga je tudi v skladu s sistematiko Direktive 2003/87 in s cilji, ki jim ta sledi (sodba z dne 28. aprila 2016, Borealis Polyolefine in drugi, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 in od C-391/14 do C-393/14, EU:C:2016:311, točka 69).
- 34 V teh okoliščinah iz istih razlogov, kot so navedeni v točkah od 62 do 83 sodbe z dne 28. aprila 2016, Borealis Polyolefine in drugi, (C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 in od C-391/14 do C-393/14, EU:C:2016:311), preučitev tretjega in četrtega vprašanja ni razkrila ničesar, kar bi lahko vplivalo na veljavnost člena 15(3) Sklepa 2011/278.

Veljavnost Priloge I k Sklepu 2011/278

Šesto in sedmo vprašanje

- 35 Predložitveno sodišče s šestim in sedmim vprašanjem Sodišče v bistvu poziva, naj odloči o veljavnosti Priloge I k Sklepu 2011/278 v delu, v katerem naj bi bila referenčna vrednost za vročo litino določena v nasprotju z zahtevami, ki izhajajo iz člena 10a(1) in (2) Direktive 2003/87.
- 36 Družba SSAB Europe meni, da iz teh odločb izhaja, da je treba referenčne vrednosti določiti na podlagi učinka 10 % najbolj učinkovitih naprav v sektorju, na katerega se nanaša referenčna vrednost. Pri izvajanju tega pravila naj bi Komisija napačno štela, da lahko odpadni plini, ki se sproščajo pri proizvodnji vroče litine, kot gorivo nadomestijo zemeljski plin, ki se uporablja v tem postopku. Poleg tega naj referenčna vrednost, ki jo je določila Komisija, ne bi niti spodbujala sproizvodnje ali učinkovite predelave odpadnih plinov, ker naj bi zmanjševala prednosti za upravljavce, ki so uporabili ta postopek.
- 37 V zvezi s tem je treba poudariti, da ima Komisija široko diskrecijsko pravico pri določitvi referenčnih vrednosti v sektorju ali delu sektorja na podlagi člena 10a(2) Direktive 2003/87. To izvajanje namreč zajema kompleksne tehnične in gospodarske odločitve in presoje. Zgolj očitna neprimernost sprejetega ukrepa na tem področju lahko vpliva na zakonitost takega ukrepa (sodba z dne 8. septembra 2016, Borealis in drugi, C-180/15, EU:C:2016:647, točka 45).

- 38 Iz uvodne izjave 8 Sklepa 2011/278 je razvidno, da je Komisija za določitev referenčnih vrednosti kot izhodišče uporabila aritmetično sredino rezultatov emisij toplogrednih plinov 10 % glede emisij toplogrednih plinov najučinkovitejših naprav v letih 2007 in 2008, za katere so bili zbrani podatki. Preverila je, ali to izhodišče dovolj odraža najučinkovitejše tehnologije, nadomestne proizvode, alternativne proizvodne postopke, soproizvodnjo z visokim izkoristkom, energetsko učinkovito predelavo odpadnih plinov, uporabo biomase ter zajemanje in shranjevanje CO₂, kjer so na voljo takšne zmogljivosti. Komisija je nato na podlagi določenih pravil, t. i. sektorskih pravilnikov, dopolnila te podatke med drugim s podatki, ki jih je prejela od različnih evropskih sektorskih združenj ali v njihovem imenu. Komisija je kot napotek za te sektorske pravilnike pripravila smernice za merila kakovosti in preverjanja (sodba z dne 8. septembra 2016, Borealis in drugi, C-180/15, EU:C:2016:647, točka 46).
- 39 Poleg tega je iz uvodne izjave 11 Sklepa 2011/278 razvidno, da če podatki niso bili na voljo ali ni bilo na voljo podatkov, zbranih v skladu z metodologijo za določanje referenčnih vrednosti, so bile za oblikovanje višine referenčnih vrednosti uporabljene informacije o sedanjih ravneh emisij in porabe ter o najučinkovitejših tehnologijah, ki so bile večinoma izvedene iz referenčnih dokumentov o najboljših razpoložljivih tehnologijah, uvedenih v skladu z Direktivo 2008/1. Zaradi pomanjkanja podatkov o predelavi odpadnih plinov, odvedeni toploti in proizvodnji električne energije je bila zlasti višina referenčnih vrednosti za proizvode za koks in vroče litine oblikovana z izračuni neposrednih in posrednih emisij na podlagi informacij o ustreznih pretokih energije iz zadevnih referenčnih dokumentov o najboljših razpoložljivih tehnologijah in privzetih emisijskih faktorjih, določenih z Odločbo 2007/589 (sodba z dne 8. septembra 2016, Borealis in drugi, C-180/15, EU:C:2016:647, točka 47).
- 40 Kar pa zadeva odpadne pline, ki nastanejo pri proizvodnji vroče litine, iz uvodne izjave 32 Sklepa 2011/278 izhaja, da referenčne vrednosti za proizvode upoštevajo energetsko učinkovito predelavo odpadnih plinov in emisije, povezane z njihovo rabo. Zato je bila pri oblikovanju višine referenčnih vrednosti za proizvode, pri proizvodnji katerih nastajajo ti odpadni plini, v veliki meri upoštevana vsebnost ogljika v teh odpadnih plinih (sodba z dne 8. septembra 2016, Borealis in drugi, C-180/15, EU:C:2016:647, točka 48).
- 41 V teh okoliščinah ni razvidno, da bi Komisija pri določitvi referenčnih vrednosti na podlagi člena 10a(2) Direktive 2003/87 prekoračila meje svoje diskrecijske pravice (sodba z dne 8. septembra 2016, Borealis in drugi, C-180/15, EU:C:2016:647, točka 49).
- 42 Iz vseh navedenih preudarkov izhaja, da preučitev šestega in sedmega vprašanja ni razkrila ničesar, kar bi lahko vplivalo na veljavnost Priloge I k Sklepu 2011/278.

Veljavnost člena 10(9), prvi pododstavek, Sklepa 2011/278

Peto vprašanje

- 43 Predložitveno sodišče s petim vprašanjem Sodišče poziva, naj odloči o veljavnosti Sklepa 2013/448 v delu, v katerem je bil korekcijski faktor razširjen na sektor, ki je izpostavljen visokemu tveganju premestitve emisij CO₂.
- 44 Družbe Yara Suomi, Borealis Polymers, Neste Oil in SSAB Europe trdijo, da uporaba korekcijskega faktorja preprečuje, da bi naprave iz sektorja, ki je izpostavljen tveganju premestitve emisij CO₂, prejele 100 % pravic, ki jih potrebujejo. Komisija naj bi z uporabo tega faktorja za sektorje, ki so izpostavljeni tveganju premestitve emisij CO₂, spremenila bistvene elemente Direktive 2003/87 v obratno smer, kot je tista iz člena 10a(12) te direktive.

- 45 Kot je bilo opozorjeno v točki 29 te sodbe, mora v okviru postopka sodelovanja med nacionalnimi sodišči in Sodiščem iz člena 267 PDEU zadnje podati nacionalnemu sodišču koristen odgovor, ki mu omogoča rešitev spora, o katerem odloča. Za to mora Sodišče po potrebi preoblikovati predložena vprašanja in upoštevati pravna pravila Unije, ki jih predložitveno sodišče v svojih vprašanjih za predhodno odločanje ni navedlo.
- 46 V zvezi s tem je treba poudariti, da v skladu s členom 10a(11) Direktive 2003/87 količina pravic, dodeljena brezplačno za leto 2013, v skladu z odstavki od 4 do 7 tega člena ustreza 80 % količine, določene v skladu z ukrepi iz odstavka 1 navedenega člena. Nato se količina brezplačno dodeljenih pravic vsako leto zmanjšuje za enak znesek do 30 % količine brezplačno dodeljenih pravic leta 2020, pri čemer je cilj to, da za leto 2027 pravice ne bi bile več dodeljene brezplačno.
- 47 Člen 10a(12) Direktive 2003/87 določa izjemo od tega pravila. Tako se za leto 2013 in vsako naslednje leto do leta 2020 napravam v sektorjih ali delih sektorjev, ki so izpostavljeni visokemu tveganju premestitve emisij CO₂, v skladu s členom 10a(1) te direktive brezplačno dodelijo pravice v višini 100 % količine, določene v skladu z ukrepi iz odstavka 1 tega člena.
- 48 Komisija je za izvajanje odstavkov 11 in 12 člena 10a Direktive 2003/87 v členu 10(4) Sklepa 2011/278 določila dve različni pravili, prvič, za naprave iz sektorjev, ki so izpostavljeni visokemu tveganju premestitve emisij CO₂, in drugič, za naprave iz sektorjev, ki temu tveganju niso izpostavljeni. V zvezi z zadnjenavedenimi je iz prvega pododstavka te določbe razvidno, da se za uporabo člena 10a(11) Direktive 2003/87 faktorji iz Priloge VI uporabijo za predhodno letno število brezplačno dodeljenih pravic. Za leto 2013 je tako treba uporabiti faktor 0,8, ki se nato vsako leto zmanjšuje in leta 2020 doseže vrednost 0,3. V zvezi z napravami iz sektorjev ali delov sektorjev, za katere se šteje, da so izpostavljeni visokemu tveganju premestitve emisij CO₂, iz člena 10(4), drugi pododstavek, Sklepa 2011/278 izhaja, da je faktor, ki ga je treba uporabiti za predhodno letno število brezplačno dodeljenih pravic, enak 1.
- 49 Kar zadeva korekcijski faktor, je ta sicer res določen v členu 4 in v Prilogi II k Sklepu 2013/448, podrobna pravila za njegovo uporabo pa je določila Komisija v členu 10(9), prvi pododstavek, Sklepa 2011/278.
- 50 V skladu z zadnjenavedeno določbo velja, da končna skupna letna količina brezplačno dodeljenih pravic za vsako obstoječo napravo razen naprav, za katere velja člen 10a(3) Direktive 2003/87, ustreza predhodni skupni letni količini brezplačno dodeljenih pravic, določeni v skladu s členom 10(7) Sklepa 2011/278, pomnoženi s korekcijskim faktorjem, ki je določen v skladu s členom 15(3) tega sklepa. Uporaba korekcijskega faktorja je torej določena brez vsakršnega razlikovanja med napravami iz sektorjev, ki so izpostavljeni visokemu tveganju premestitve emisij CO₂, in napravami iz sektorjev, ki temu tveganju niso izpostavljeni.
- 51 Iz tega izhaja, da predložitveno sodišče s petim vprašanjem Sodišče v bistvu poziva, naj odloči o veljavnosti člena 10(9), prvi pododstavek, Sklepa 2011/278 v delu, v katerem ta določa uporabo korekcijskega faktorja za količino pravic, dodeljenih začasno za vse naprave, ki ne spadajo v okvir člena 10a(3) Direktive 2003/87, ne da bi izvzel naprave iz sektorjev ali delov sektorjev, ki so izpostavljeni visokemu tveganju premestitve emisij CO₂.
- 52 Iz besedila člena 10a(12) Direktive 2003/87 izhaja, da je treba za določitev končne letne količine pravic, ki jih je treba dodeliti brezplačno za naprave iz sektorjev ali delov sektorjev, za katere se šteje, da so izpostavljeni visokemu tveganju premestitve emisij CO₂, določiti količino pravic, ki ustreza „100 % količine, določene v skladu z ukrepi iz odstavka 1 [tega člena]“.

- 53 V skladu z zadnjemavedeno določbo Komisija sprejme polno usklajene izvedbene ukrepe za dodelitev pravic iz odstavkov 4, 5, 7 in 12 člena 10a Direktive 2003/87, vključno z vsemi potrebnimi določbami za usklajeno uporabo odstavka 19 tega člena. Med ukrepi iz odstavka 1 navedenega člena je torej uporaba korekcijskega faktorja, kot je določen v odstavku 5 tega člena.
- 54 Razlaga člena 10a(1) in (12) Direktive 2003/87, ki bi izključevala uporabo korekcijskega faktorja, ne bi bila le v nasprotju z besedilom teh določb, temveč tudi s splošno sistematiko te direktive. Kot odstavek 12 tega člena se namreč tudi njegov odstavek 11, ki določa, da se količina brezplačnih pravic načeloma postopoma zmanjšuje, nanaša tudi na „količin[o pravic], določen[o] v skladu z ukrepi iz odstavka 1 [tega člena]“. Če ti ukrepi ne bi zajemali korekcijskega faktorja, tega zato ne bi bilo mogoče uporabiti niti za naprave iz sektorjev in delov sektorjev, ki so izpostavljeni visokemu tveganju premestitve emisij CO₂, niti za naprave iz sektorjev, ki temu tveganju niso izpostavljeni.
- 55 Zato Komisija v členu 10(9), prvi pododstavek, Sklepa 2011/278 iz uporabe korekcijskega faktorja pravilno ni izvzela naprav iz sektorjev ali delov sektorjev, za katere se šteje, da so izpostavljeni visokemu tveganju premestitve emisij CO₂.
- 56 Iz zgoraj navedenih preudarkov izhaja, da preučitev petega vprašanja ni razkrila ničesar, kar bi lahko vplivalo na veljavnost člena 10(9), prvi pododstavek, Sklepa 2011/278.

Veljavnost člena 4 in Priloge II k Sklepu 2013/448

Prvo in drugo vprašanje

- 57 Predložitveno sodišče s prvim in drugim vprašanjem Sodišče v bistvu poziva, naj odloči o veljavnosti člena 4 in Priloge II k Sklepu 2013/448, ki določa korekcijski faktor.
- 58 V zvezi s tem je treba poudariti, da je Sodišče že razsodilo, da ker Komisija največje letne količine pravic ni določila v skladu z zahtevami iz člena 10a(5), prvi pododstavek, točka (b), Direktive 2003/87, je tudi korekcijski faktor, določen v členu 4 Sklepa 2013/448 in v Prilogi II k temu sklepu, v nasprotju s to določbo (sodba z dne 28. aprila 2016, Borealis Polyolefine in drugi, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 in od C-391/14 do C-393/14, EU:C:2016:311, točka 98).
- 59 V teh okoliščinah je treba na prvo in drugo postavljeno vprašanje odgovoriti, da sta člen 4 Sklepa 2013/448 in Priloga II k temu sklepu, ki določata korekcijski faktor, neveljavna (sodba z dne 28. aprila 2016, Borealis Polyolefine in drugi, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 in od C-391/14 do C-393/14, EU:C:2016:311, točka 99).

Časovna omejitev učinkov

- 60 Iz točke 111 sodbe z dne 28. aprila 2016, Borealis Polyolefine in drugi (C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 in od C-391/14 do C-393/14, EU:C:2016:311), izhaja, da je Sodišče učinke razglasitve neveljavnosti člena 4 Sklepa 2013/448 in Priloge II k temu sklepu časovno omejilo tako, prvič, da ta razglasitev neveljavnosti učinkuje šele po izteku desetih mesecev od datuma razglasitve te sodbe, da bo lahko Komisija sprejela potrebne ukrepe, in drugič, da ukrepov, sprejetih do izteka tega obdobja na podlagi določb, ki so bile razglašene za neveljavne, ni mogoče izpodbijati.

Stroški

- ⁶¹ Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (šesti senat) razsodilo:

- 1. Preučitev tretjega in četrtega vprašanja ni razkrila ničesar, kar bi lahko vplivalo na veljavnost člena 15(3) Sklepa Komisije 2011/278/EU z dne 27. aprila 2011 o določitvi prehodnih pravil za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije na ravni Unije v skladu s členom 10a Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta.**
- 2. Preučitev šestega in sedmega vprašanja ni razkrila ničesar, kar bi lahko vplivalo na veljavnost Priloge I k Sklepu 2011/278.**
- 3. Preučitev petega vprašanja ni razkrila ničesar, kar bi lahko vplivalo na veljavnost člena 10(9), prvi pododstavek, Sklepa 2011/278.**
- 4. Člen 4 Sklepa Komisije 2013/448/EU z dne 5. septembra 2013 v zvezi z nacionalnimi izvedbenimi ukrepi za prehodno brezplačno dodeljevanje pravic do emisije toplogrednih plinov v skladu s členom 11(3) Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Priloga II k temu sklepu sta neveljavna.**
- 5. Učinki razglasitve neveljavnosti člena 4 Sklepa 2013/448 in Priloge II k temu sklepu se časovno omejijo tako, prvič, da ta razglasitev neveljavnosti učinkuje šele po izteku desetih mesecev od datuma razglasitve sodbe z dne 28. aprila 2016, Borealis Polyolefine in drugi (C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 in od C-391/14 do C-393/14, EU:C:2016:311), da bo lahko Evropska komisija sprejela potrebne ukrepe, in drugič, da ukrepov, sprejetih do izteka tega obdobja na podlagi določb, ki so bile razglašene za neveljavne, ni mogoče izpodbijati.**

Podpisi